

Arrest

nr. 220 739 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar halfzus van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 21 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 24 november 2017 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, in functie van haar halfzus van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 22 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 20 juni 2018 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, in functie van haar halfzus van Nederlandse nationaliteit.

1.6. Op 19 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 20 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Op 20 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:
(...)*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.11.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 20.11.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar halfzus (x), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 24.05.2017, werd op 21.11.2017 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar halfzus. Deze weigering (bijlage 20) werd op 24.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde halfzus. Deze aanvraag werd op 22.05.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 08.11.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 20.06.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvraag werd op 19.11.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 20.11.2018 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Het gegeven dat de halfzus van betrokkene en haar moeder zich in België hebben gevestigd, kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. De halfzus van betrokkene behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar halfzus en haar moeder. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkenes volle broer, E.B.T. (...), diende net als betrokkene drie keer een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvragen werden eveneens geweigerd zodat ook hij net als betrokkene, dient terug te keren naar Marokko.

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.11.2018 en verklaart dat ze geen partner of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze reeds twee jaar in België is. Ze verklaart dat ze in België is omdat haar familie hier verblijft. Ze verklaart ook dat ze niet kan/wil terugkeren naar Marokko omdat haar moeder in België woont, haar vader overleden is en ze geen familie meer heeft in Marokko. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.11.2018 en verklaart dat ze geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.9. Bij arrest nr. 213 026 van 27 november 2018 verwerpt de Raad de vordering vermeld in punt 1.7.

1.10. Op 12 december 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.11. Op 18 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.12. Op 21 januari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arrest nr. 216 564 van 11 februari 2019 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.12.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het enig middel blijkt ook dat de verzoekende partij meent dat er sprake is van machtsmisbruik.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexes dd. 13-09-2016 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

In casu is de bestreden beslissing van 20.11.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd.

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een risico zou bestaan op onderduiken in hoofde van verzoekster.

Een inreisverbod van 3 jaar werd aan verzoekster uitgevaardigd omdat zij een vroegere beslissing tot verwijdering dus niet zou hebben uitgevoerd.

Waarom direct gekozen werd voor een inreisverbod van een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Hiervoor verwijst men naar artikel 74/11, §1 tweede lid van VW.

Waarom meteen gekozen werd voor de maximumtermijn van 3 jaar en geen kortere termijn, wordt geenszins afdoende verduidelijkt. Het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting laat verwerende partij niet toe om zomaar een inreisverbod op te leggen van drie jaar. Verzoekster heeft op geen enkel ogenblik enig gevaar gevormd voor de maatschappij, noch heeft zij enig strafrechtelijk verleden. Kortom, uit de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom in casu een maximumtermijn van 3 jaar diende te worden opgelegd.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, heeft verwerende partij gesteld dat er een risico op onderduiken zou bestaan en dat er daarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Volgens haar zou er een risico op onderduiken zijn omdat er onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag.

De bestreden beslissing stelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, gebaseerd op artikel 74/14 § 3:

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

Vervolgens bepaalt de bestreden beslissing:

6° betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Verweerder is van oordeel dat er sprake is van een risico op onderduiken omdat verzoekende partij tot drie maal toe een aanvraag op basis van art. 47/1 Vw. heeft ingediend.

Hierbij wordt niet naar de vreemdelingenwet verwezen. Er wordt evenwel geciteerd uit de definitie van 'risico op onderduiken' uit artikel 1.

Het getuigt allereerst van onredelijke besluitvorming van tegenpartij om het loutere feit dat verzoekende partij drie keer gevraagd heeft haar recht op gezinshereniging te kunnen uitoefenen, als een risico op onderduiken te kwalificeren.

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij getuigt van een risico op onderduiken, stelt verzoekende partij dat zulks manifest in strijd is met de werkelijkheid. Zij heeft sinds meer dan twee jaar een vast adres in België, waar de politie hem op 20.11.2018 nota bene aantroffen en meenamen naar het Centrum voor Illegalen te Brugge.

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd, of minstens gebrekkig omtrent de betekening van een inreisverbod met de termijn van 3 jaar.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar, hoewel verzoekster zijn centrum van belangen in het Rijk heeft gevestigd. Meer nog, de motivering van verwerende partij betreft slechts een standaardmotivering.

Waarom een maximumtermijn van 3 jaar wordt gehanteerd, wordt eveneens niet nader uiteengezet. Men verwijst enkel naar de zogezegde hardnekkigheid van verzoekster om zijn illegaal verblijf te regulariseren.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig degelijk onderzoek naar en motivering omtrent de duur van het inreisverbod.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt bijgevolg niet afdoende uiteengezet.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt.

Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, m.n. het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende en gebrekkig gemotiveerd.

De vermelde motivering, dat verzoekster “hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen”, is niet afdoende om het inreisverbod van 3 jaar te motiveren.

Drie jaar is een totaal buitenproportionele termijn die op geen enkel objectief gegeven steunt, terwijl verzoekster duidelijk te kennen gaf dat zij nog een wettelijk motief heeft om in België te verblijven.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals geschetst in het feitelijk gedeelte, en zoals bekend aan verwerende partij.

De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt op automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een uiterst lange termijn van 3 jaar.

De wet vereist een evenredigheidstoets.

Dit gebeurt in casu niet.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verzoekster verwijst dan ook naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst idem naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat:

“Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001). “

De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11 &1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht. ...

Een schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden aangenomen.

In de arresten van 18 december 2013 (nr. 225.871 en 225.872) heeft de Raad van State geoordeeld dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet inhoudt dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd en dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou vereist zijn.

In het op de website gepubliceerd arrest van de RvV van 19 februari 2014 arrest nr. 119 120 komt er nu blijkbaar een einde aan de verdeelde rechtspraak van de RvV en wordt de rechtspraak van de Raad van State gevolgd.

Verzoekster verwijst ook naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat, arrest nr. 118 076 van 30 januari 2014, arrest nr. 118 077 van 30 januari 2014, arrest nr. 117 075 van 17 januari 2014."

Voorts stelt verzoekster stelt dat zij de motivering uit artikel 74/14 §1,2° Vw, waardoor haar geen termijn wordt toegestaan het Rijk alsnog vrijwillig te verlaten, omdat er een risico zou bestaan op onderduiken, - quod non-, op haar niet van toepassing is.

Verzoekster betwist de toepassing van het voormeld artikel daar de motieven noch in feite noch in rechte geenszins af te leiden valt dat deze bepalingen op haar niet van toepassing zijn daar deze artikelen refereren naar personen die reeds het voorwerp waren van een definitieve verwijderingsmaatregel.

Verzoekster meent dat zij zich in deze situatie bevindt, meer bepaald werd zij ten laste genomen door haar Nederlandse halfzus. Deze familiale relatie valt onder het begrip "gezin".

Waar verwerende partij stel dat de halfzus niet behoort tot het originele kerngezin van verzoekster, is voor haar een raadsel en zeer kort door de bocht.

Verzoekster heeft geen enkele familielid meer in haar land van herkomst, noch heeft zij een plaats waar zij kan verblijven indien zij dient terug te keren naar Marokko. Al haar familieleden zijn in het Rijk gevestigd. Zelfs haar moeder verblijft in het Rijk. Er werd geen rekening gehouden met de familiale sociale banden van verzoekster in het Rijk en met haar middelen in Marokko.

Kortom, verwerende partij heeft geenszins onderzocht wat de gevolgen zijn indien verzoekster zou terugkeren naar het land van herkomst.

Verzoekster is afhankelijk van haar halfzus. Verwerende partij diende hiermee minstens rekening te houden ingevolge artikel 74/13 van de Vw. Dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM.

Het is de logica zelve, volgens verzoekster, dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel, namelijk het nemen van een inreisverbod, dat uit de bestreden beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van betrokkene.

Gelet op het voorgaande staat het dan ook vast dat verzoekster niet valt onder toepassing van deze uitzonderingsmaatregel, minstens dient door de Raad te worden vastgesteld dat de motivering gebrekkig en niet afdoende is. De motieven dragen geenszins het inreisverbod, gezien verwerende partij geenszins motiveert waarom een termijn van 3 jaar inreisverbod gerechtvaardigd en proportioneel is.

Dit middels is derhalve ernstig en gegrond."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat daar zij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, waarna wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij tot drie maal toe een verblijfsaanvraag heeft ingediend, die telkens werden afgewezen en waarbij de eerste twee beslissingen tot weigering van verblijf gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten doch de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, terwijl bovendien de verzoekende partij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat gelet op wat voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven.

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij niet meedeelt waarom er een risico op onderduiken in haar hoofd zou bestaan. Er wordt immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestaat daar zij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, waarna wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij tot drie maal toe een verblijfsaanvraag heeft ingediend, die telkens werden afgewezen en waarbij de eerste twee beslissingen tot weigering van verblijf gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten doch de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, terwijl bovendien de verzoekende partij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij voorts ook niet dienstig betogen dat niet wordt verduidelijkt waarom direct gekozen wordt voor een termijn van drie jaar noch dat niet afdoende wordt verduidelijkt waarom gekozen werd voor de maximumtermijn van drie jaar en geen kortere termijn. De Raad herhaalt dat betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat gelet op wat voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig betogen dat de bestreden beslissing op *quasi* automatische wijze wordt opgelegd voor een termijn van drie jaar en dat niet wordt uiteengezet waarom deze termijn wordt gehanteerd.

De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de verzoekende partij hardnekkig illegaal op het grondgebied wil verblijven. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd waarom de relatie met haar halfzus, moeder en broer niet als dusdanig wordt weerhouden. Eveneens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij verklaarde geen partner of kinderen te hebben in België en dat zij met de uiteenzetting dat zij twee jaar in België blijft, naar België is gekomen omdat haar familie hier verblijft, dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat haar moeder in België verblijft, haar vader overleden is en zij geen familie meer heeft in Marokko, geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoon. Ten slotte wordt er nog op gewezen dat de verzoekende partij verklaarde geen medische problemen te hebben.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de motivering van de bestreden beslissing een standaardmotivering betreft. Er wordt immers ingegaan op de individuele situatie van de verzoekende partij.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en

draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De verzoekende partij geeft op zich ook niet aan dat enige andere specifieke omstandigheid die haar zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. Zij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.4. Betreffende de reden van het inreisverbod.

3.4.1. In toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat daar zij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, waarna wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij tot drie maal toe een verblijfsaanvraag heeft ingediend, die telkens werden afgewezen en waarbij de eerste twee beslissingen tot weigering van verblijf gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten doch de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, terwijl bovendien de verzoekende partij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

3.4.2. De verzoekende partij betoogt dat een inreisverbod van drie jaar haar werd betekend omdat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet zou uitgevoerd hebben. Ook stelt zij dat de motivering uit artikel 74/14, §1, 2° (lees: 74/11, §1, 2°) van de Vreemdelingenwet, waardoor haar geen termijn wordt toegestaan het Rijk alsnog vrijwillig te verlaten omwille van het risico op onderduiken op haar niet van toepassing is, daar dit artikel refereert aan personen die reeds het voorwerp uitmaken van een

definitieve verwijderingsmaatregel. In zoverre de verzoekende partij aldus meent dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk gewezen wordt op artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, kan zij niet gevolgd worden nu in de bestreden beslissing duidelijk wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. In zoverre zij meent dat haar een inreisverbod wordt opgelegd omdat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet zou uitgevoerd hebben, kan zij niet gevolgd worden. Immers werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en niet op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij een eerdere beslissing tot verwijdering niet zou hebben uitgevoerd. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat als het niet naleven van een terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod moet dragen, de sanctie te verregaand en disproportioneel is.

3.4.3. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij gesteld heeft dat er een risico op onderduiken zou bestaan en dat er daarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, dat er een risico op onderduiken werd vastgesteld omdat er onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag werd ingediend.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing stelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan gebaseerd op artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de *in casu* bestreden beslissing, die een inreisverbod betreft en geen bevel om het grondgebied te verlaten, niet gebaseerd is op voormelde bepaling.

Zij vervolgt dat de verwerende partij van oordeel is dat er sprake is van een risico op onderduiken omdat de verzoekende partij tot driemaal toe een aanvraag op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, dat hierbij niet naar de Vreemdelingenwet wordt verwezen maar wel wordt geciteerd uit de definitie van 'risico op onderduiken' uit artikel 1 van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat het getuigt van een onredelijke besluitvorming om het loutere feit dat zij drie keer gevraagd heeft haar recht op gezinshereniging te kunnen uitoefenen, als een risico op onderduiken te kwalificeren. Zij meent dat het risico op onderduiken manifest in strijd is met de werkelijkheid, dat zij sinds meer dan twee jaar een vast adres heeft in België waar de politie haar op 20 november 2018 *nota bene* heeft aangetroffen en meenam naar het centrum voor illegalen in Brugge.

Voormelde kritiek is niet dienstig daar deze gericht is tegen het vaststellen van een risico op onderduiken waardoor er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan overeenkomstig artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet en aldus tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Voormelde kritiek werd overigens ook aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. De Raad kan dan ook verwijzen naar het arrest nr. 213 026 van de Raad van 27 november 2018 waar omtrent voormelde kritiek het volgende wordt gesteld:

"Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

"Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Thans bevat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van het objectieve criterium zoals dit is voorzien in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet, dat inhoudt dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Meer concreet wordt toegelicht dat verzoekster tot driemaal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indiende, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar halfzus met de Nederlandse nationaliteit. Hij wijst erop dat de eerste aanvraag op 21 november 2017 werd geweigerd, onder meer omdat verzoekster niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België afhankelijk te zijn van haar halfzus. Nog dezelfde dag dat deze beslissing haar samen met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, zo vervolgt verweerder, diende verzoekster een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar halfzus in. Ook deze aanvraag werd afgewezen met bevel om het grondgebied te verlaten. Binnen de maand na betekening van deze beslissingen diende verzoekster voor de derde maal een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar halfzus in, die evenzeer diende te worden afgewezen.

Verzoekster betoogt dat het onredelijk is om louter op basis van het feit dat zij drie keer een aanvraag om gezinshereniging indiende een risico op onderduiken af te leiden. Zij stelt sinds meer dan twee jaar een vast adres in België te hebben. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster, wat het risico op onderduiken betreft, niet zozeer wordt tegengeworpen tot drie keer toe een aanvraag tot gezinshereniging te hebben ingediend, maar wel dat zij telkens onmiddellijk of quasi onmiddellijk na de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten, en voor de termijn van vrijwillig vertrek een einde nam, telkens een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op exact dezelfde (rechts)grond opstartte. Hiermee voorkwam zij dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gebracht. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, § 2, 6° van de

Vreemdelingenwet waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en van een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend kan wordt gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat in casu wordt vastgesteld dat hiervan sprake is – dit bovendien tot tweemaal toe – maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijk beslissing. Het gegeven dat verzoekster in België een vast verblijfsadres heeft, doet hier op het eerste zicht ook niet anders over oordelen. Zoals reeds werd gesteld, voorkwam verzoekster door haar handelen immers dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gelegd. Enige kennelijk onredelijkheid in de beoordeling wordt prima facie niet aangetoond.”

3.5. Betreffende de duur van het inreisverbod

3.5.1. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

3.5.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat gelet op wat voorafgaat – waarbij onder meer gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij tot drie maal toe een verblijfsaanvraag heeft ingediend, die telkens werden afgewezen en waarbij de eerste twee beslissingen tot weigering van verblijf gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten doch de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, terwijl bovendien de verzoekende partij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek – en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd waarom de relatie met haar halfzus, moeder en broer niet als dusdanig wordt weerhouden. Eveneens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij verklaarde geen partner of kinderen te hebben in België en dat zij met de uiteenzetting dat zij twee jaar in België blijft, naar België is gekomen omdat haar familie hier verblijft, dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat haar moeder in België verblijft, haar vader overleden is en zij geen familie meer heeft in Marokko, geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoon. Ten slotte wordt er nog op gewezen dat de verzoekende partij verklaarde geen medische problemen te hebben.

De verzoekende partij kan niet dienstig laten uitschijnen dat de duur van drie jaar werd bepaald omwille van het enkele feit dat zij *“een vroegere beslissing tot verwijdering dus niet zou uitgevoerd hebben”*. Uit voormelde motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het niet enkel gaat om het niet uitvoeren van één vroegere beslissing tot verwijdering, doch wel om de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven waarbij uit de bestreden beslissing blijkt dat deze vaststelling van hardnekkigheid gegrond is op het feit dat de verzoekende partij tot drie maal toe een verblijfsaanvraag heeft ingediend, die telkens werden afgewezen en waarbij de eerste twee beslissingen tot weigering van verblijf gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten doch de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, terwijl bovendien de verzoekende partij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Er wordt aldus niet enkel vermeld dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De kritiek van de verzoekende partij dat het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting de verwerende partij niet toelaat om zomaar een inreisverbod op te leggen voor de duur van drie jaar, is dan ook niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij op geen enkel ogenblik enig gevaar gevormd heeft voor de maatschappij noch een strafrechtelijk verleden heeft, en uit de bestreden beslissing dan ook geenszins blijkt waarom *in casu* een maximumtermijn van drie jaar diende te worden opgelegd, stelt de Raad vast dat uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, noch uit enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet blijkt dat de maximumtermijn van drie jaar in de gevallen als opgesomd in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel kan worden opgelegd indien de verzoekende partij op enig ogenblik een gevaar vormde of vormt voor de maatschappij of een strafrechtelijk verleden heeft. Zoals reeds uiteengezet blijken uit de motieven van de bestreden beslissing de redenen waarom

de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. Het feit dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik enig gevaar gevormd heeft voor de maatschappij noch een strafrechtelijk verleden heeft doet aan deze redenen geen afbreuk.

De verzoekende partij wijst erop dat zij het centrum van haar belangen in het Rijk heeft, doch toont hiermee niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch toont zij aan met welke concrete belangen de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

De Raad herhaalt dat gelet op voorgaande motieven de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over de termijn van het inreisverbod, noch dat in de bestreden beslissing op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de termijn van drie jaar, noch dat niet wordt uiteengezet waarom deze termijn wordt gehanteerd. Evenmin kan zij verwijzen naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet gemotiveerd wordt waarom de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, nu *in casu* wel degelijk gemotiveerd wordt waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. De verzoekende partij betoogt dat enkel wordt gewezen op haar hardnekkigheid om haar illegaal verblijf te regulariseren, dat de motivering dat zij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen niet afdoende is om een inreisverbod van drie jaar te motiveren, doch toont niet aan dat deze motieven van de bestreden beslissing waarbij gelet op de weergegeven feiten gewezen wordt op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven, niet volstaan of niet afdoende zijn als motief voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Evenmin kan de verzoekende partij, gelet op de motieven betreffende de duur van drie jaar van het inreisverbod, dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor drie jaar oplegt zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de duur van het inreisverbod. De Raad herhaalt eveneens dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en hardnekkig illegaal op het grondgebied wil verblijven. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. De verzoekende partij kan dan ook geenszins dienstig betogen dat de verwerende partij niet motiveert waarom een termijn van drie jaar gerechtvaardigd en proportioneel is.

De verzoekende partij meent dat drie jaar een totaal buitenproportionele termijn is die op geen enkel objectief gegeven steunt, doch gaat er aan voorbij dat de termijn wordt bepaald op grond van het feit dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en hardnekkig illegaal op het grondgebied wil verblijven en deze motieven gesteund zijn op de in de bestreden beslissing weergegeven vaststellingen betreffende de door de verzoekende partij ingediende verblijfsaanvragen, de naar aanleiding van deze aanvragen genomen negatieve beslissingen en de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten waaraan de verzoekende partij geen gevolg gaf terwijl zij bovendien geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij duidelijk te kennen gaf dat zij nog een wettelijk motief heeft om in België te verblijven, laat zij na te verduidelijken welk wettelijk motief zij had opgegeven. Zij toont dan ook niet aan dat met een bepaalde omstandigheid geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of dat op foutieve of kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat, gelet op de in de bestreden beslissing weergegeven overwegingen, de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven.

De verzoekende partij betoogt dat op geen enkele wijze wordt rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier zoals geschetst in het feitelijk gedeelte en zoals bekend aan de verwerende partij. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in het feitelijk gedeelte van haar verzoekschrift erop wijst dat zij verschillende jaren onafgebroken in België verblijft gezien al haar familiale belangen in het Rijk gevestigd zijn, dat zij geen banden meer heeft in het herkomstland en dat

zij een medische aandoening heeft waarvoor zij gedurende haar verblijf in het Rijk een behandeling volgt en verder verwijst naar haar procedure gezinshereniging met haar halfzus.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Betreffende de procedure gezinshereniging met haar halfzus wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat alle aanvragen werden geweigerd. Voorts oordeelde de verwerende partij ook dat er geen omstandigheden konden worden vastgesteld die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd waarom de relatie met haar halfzus, moeder en broer niet als dusdanig wordt weerhouden. Eveneens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij verklaarde geen partner of kinderen te hebben in België en dat zij met de uitzetting dat zij twee jaar in België blijft, naar België is gekomen omdat haar familie hier verblijft, dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat haar moeder in België verblijft, haar vader overleden is en zij geen familie meer heeft in Marokko, geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoon. Ten slotte wordt er nog op gewezen dat de verzoekende partij verklaarde geen medische problemen te hebben. De door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde specifieke omstandigheden werden aldus in overweging genomen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Betreffende het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij een medische aandoening heeft waarvoor zij gedurende haar verblijf in het Rijk een behandeling volgt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een louter bewering dat zij aan een medische aandoening lijdt. Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat zij gehoord werd door de politie van Antwerpen op 20 november 2018 en verklaarde dat ze geen medische problemen had.

De verzoekende partij toont niet aan met welke specifieke omstandigheden de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de motieven van de bestreden beslissing niet toelaten vast te stellen dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was.

3.5.3. De verzoekende partij meent dat de motivering van het inreisverbod des te belangrijker is aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt en dat indien er in de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor haar de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij er aldus een verblijf zou kunnen verkrijgen, dit allemaal belemmerd kan worden door het inreisverbod van drie jaar, doch toont hiermee geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

3.5.4. De verzoekende partij lijkt met haar stelling dat *“zij zich in deze situatie bevindt”* te willen voorhouden dat er in haar hoofd wel degelijk sprake is van specifieke omstandigheden waarmee rekening diende te worden gehouden door de verwerende partij. Zij betoogt dat zij ten laste werd genomen door haar Nederlandse halfzus, dat deze familiale relatie valt onder het begrip ‘gezin’. Zij meent dat waar de verwerende partij stelt dat de halfzus niet behoort tot het originele kerngezin, het voor haar een raadsel is en zeer kort door de bocht. Zij wijst er nog op dat zij geen enkel familielid meer heeft in haar land van herkomst, noch een plaats waar zij kan verblijven indien zij dient terug te keren naar Marokko, dat al haar familieleden in het Rijk gevestigd zijn, dat zelfs haar moeder in het Rijk verblijft, dat er geen rekening werd gehouden met haar familiale sociale banden in het Rijk en met haar middelen in Marokko. Zij betoogt dat de verwerende partij geenszins heeft onderzocht wat de gevolgen zijn indien zij dient terug te keren naar haar herkomstland. De verzoekende partij betoogt dat zij afhankelijk is van haar halfzus, dat de verwerende partij hiermee minstens diende rekening te houden ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bepaling die refereert aan artikel 8 van het EVRM, dat het de logica zelf is dat de verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten tot de meest ingrijpende maatregel, namelijk een inreisverbod, dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen, namelijk het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen.

Zoals reeds aangehaald werd met de specifieke omstandigheden aangaande het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening gehouden en werd hieromtrent gemotiveerd wat volgt:

“Het gegeven dat de halfzus van betrokkene en haar moeder zich in België hebben gevestigd, kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. De halfzus van betrokkene behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar halfzus en haar moeder. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkenes volle broer, E.B.T. (...), diende net als betrokkene drie keer een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvragen werden eveneens geweigerd zodat ook hij net als betrokkene, dient terug te keren naar Marokko.

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.11.2018 en verklaart dat ze geen partner of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze reeds twee jaar in België is. Ze verklaart dat ze in België is omdat haar familie hier verblijft. Ze verklaart ook dat ze niet kan/wil terugkeren naar Marokko omdat haar moeder in België woont, haar vader overleden is en ze geen familie meer heeft in Marokko. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.11.2018 en verklaart dat ze geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij aldus niet dienstig betogen dat, hoewel de verwerende partij de hogere rechtsnormen moet nagaan vooraleer te besluiten tot een inreisverbod, uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Door enkel te stellen dat zij ten laste werd genomen door haar halfzus, dat deze familiale relatie valt onder het begrip ‘gezin’, dat het voor haar een raadsel is waarom haar zus niet behoort tot het originele kerngezin en zeer kort door de bocht, en dat zij afhankelijk is van haar halfzus, beperkt zij zich tot het louter tegenspreken van de bevindingen van de verwerende partij, met name dat de halfzus niet tot het kerngezin van de verzoekende partij behoort en zij niet aantoonde afhankelijk te zijn van haar halfzus. Zij toont geenszins met concrete elementen aan dat de motieven dat de halfzus niet tot het kerngezin van de verzoekende partij behoort en zij niet aantoonde afhankelijk te zijn van haar halfzus, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij geen enkel familielid meer heeft in haar land van herkomst, noch een plaats waar zij kan verblijven indien zij dient terug te keren naar Marokko, dat al haar familieleden in het Rijk gevestigd zijn, dat zelfs haar moeder in het Rijk verblijft, dat er geen rekening werd gehouden met haar familiale sociale banden in het Rijk en met haar middelen in Marokko, dat de verwerende partij geenszins heeft onderzocht wat de gevolgen zijn indien zij dient terug te keren naar haar herkomstland, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat

de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar halfzus en haar moeder en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, alsook waar gesteld wordt dat haar volle broer eveneens een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van dezelfde halfzus, dat deze eveneens geweigerd werd en hij terug dient te keren naar Marokko en tot slot waar gesteld wordt dat de verzoekende partij verklaarde dat haar familie hier verblijft en zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat ze aldaar geen familie meer heeft, doch dat zij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

3.5.5. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd nagegaan of artikel 8 van het EVRM niet geschonden wordt door het opleggen van een inreisverbod van drie jaar en dat de in de bestreden beslissing weergegeven motieven in overeenstemming zijn met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

In de bestreden beslissing wordt betreffende het feit dat de halfzus van de verzoekende partij en haar moeder zich in België hebben gevestigd, gesteld dat haar halfzus niet behoort tot het originele kerngezin en dat de verzoekende partij ook niet aantoonbaar afhankelijk is van voormelde familieleden.

Door het enkel te stellen, zonder dit te verduidelijken, laat staan te staven, dat zij afhankelijk is van haar halfzus en dat zij door haar halfzus ten laste werd genomen, toont de verzoekende partij ook in haar verzoekschrift geenszins aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar halfzus, zodat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangenomen. Ook door het enkel stellen dat haar moeder in het Rijk verblijft, toont de verzoekende partij, die meerderjarig is, niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar moeder, zodat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangenomen.

De Raad kan aldus niet vaststellen dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij enerzijds en haar zus of haar moeder anderzijds. De verzoekende partij maakt dan ook geen beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de motieven betreffende het gezinsleven met haar volle broer ongemoeid laat.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin blijkt een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van het bestreden inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Machtsmisbruik blijkt evenmin.

3.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER